

## ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr.,  $\frac{1}{4}$  an 2 fl. 50 cr.,  $\frac{1}{2}$  an 5 fl., 1 an 10 fl.  
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr.,  $\frac{1}{4}$  an 3 fl. 50 cr.,  $\frac{1}{2}$  an 7 fl.,  
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$  an 10 franci,  $\frac{1}{2}$  an 20 franci, 1 an 40 franci.  
Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

## INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr.  
a treia-oră 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăci Nr. 15.  
Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Numeri singuratici à 5 cr. se vând la »Tipografia», soc. pe acțiuni.

## TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Chestiunea română  
în presa belgiană.

Dăm mai în jos al doilea articol, pe care dl George Moroianu l-a publicat în *L'Indépendance Belge* (nrul dela 6 Septembrie n.) ca răspuns lui Pázmándy.

Scrioarea din chestiune a agentului maghiar, publicată la 4 Sept. în același ziar, încerca să slăbească articolul prim al dlui Moroianu cu privire la numărul Românilor din Ungaria și Transilvania și cu privire la „uniune”. Văzând însuși că nu reușește, Pázmándy recurge de nou totuși clișeu al *iredentismului român* și încheie astfel:

Din nenorocire agitațiunea artificială plantată de Liga română și susținută cu zelul ardent precum și cu banii patrioților din București este în creștere în Ungaria. Între cele 2 $\frac{1}{2}$  milioane de Români din patria mea nu sânt nici 10,000 aceia, cari adoptă ideile de ură și dispreț în contra Maghiarilor, predicate de totuși unei mari Români.

Nime (!) în Ungaria nu încearcă a împedea dezvoltarea intelectuală și materială a Românilor sau a le răpi limba, obiceiurile ori alteceva. Dar noi nu vom permite nici când ca Transilvania, aceasta veche țară maghiară, să devină o provincie autonomă românească a cărei unire cu România, — toată lumea înțelege acest lucru — ar fi numai chestiune de timp.

Acesta e metodel de a discuta al dlui Pázmándy. Când e strins cu cifre și date netăgăduite, la cari nu poate face nici o obiecțiune, recurge într'un mod perfid, la vechile bănueli și acușări de iredentism, vecinic folosite, — dar' vecinic nedovedite, — de Maghiari.

Eată articolul dlui Moroianu împreună cu notița de introducere a redacțiunii ziarului belgian:

## Chestiunea româno-maghiară.

Primim o nouă scrisoare cu privire la această chestiune, care interesează pe toți aceia cari se ocupă cu politica internă a Ungariei. O publicăm după-cum am făcut și cu celelalte pentru a face cunoscută cetitorilor noștri opiniile și sentimentele ambelor părți. Dar' cu aceasta considerăm desăbateră deschisă în coloanele noastre prin scrisoarea dlui Pázmándy din 13 Aug. ca definitiv închisă.

Bruzella, 4 Septembrie 1897.

Domnule Director!

Vă mărturisesc că-mi pare rău de a mă vedea silit se cer din nou ospitalitate spre a răspunde la ultima scrisoare a dlui Pázmándy publicată în *«Indépendance Belge»* de astăzi. Ultimele afirmațiuni ale onorabilului fost deputat ungur sânt silit însă să le aduc la adevărata lor valoare și aceasta în interesul adevărului și pentru respectul datorit nenumăraților cetitori ai *«Indépendancei»* pe cari caută cu ori-ce preț să-i inducă în eroare.

Dl Pázmándy susținând din nou cifra de 12 la sută ca reprezentând elementul românesc în Ungaria greșește de două-ori; mai întâiu pentru-că chiar adaogând la cele 15.133.000 de locuitori (ai Ungariei propriu zise, pe cele 2 $\frac{1}{2}$  milioane ale Croației Români ar constitui și atunci 15 la sută ear' nu 11% cum afirmă dinsul. Într'adevăr e de mirat, cum dl Pázmándy e așa de puțin meșter în ale socotelele. Afară de aceea dl Pázmándy se face că a uitat, că Croația este o țară perfectamente autonomă avându-și propriile sale legi, un minister aparte și guvernându-se în în propria sa limbă națională. Astfel când am voit să arăt importanța elementului românesc în Ungaria pentru a face să reiasă și mai mult temeinicia revendicărilor lui naționale, cum puteam stabili proporțiunea sa numerică decât asupra totalului populațiunii Ungariei propriu zise (fără nici o considerație la Croația), de oare-ce jurisdicția dietei din Budapesta nu se întinde decât asupra acestei părți a regatului.

În ceea-ce privește modul parțial în care se face recensământul populațiunii în Ungaria nu numai naționalitățile nemaghiare sânt cari se plâng; această constatare au făcut-o și străinii cari sânt în curent cu stările de lucruri din această țară. Nu voiui cita

în privința asta decât pe dl Henri Gaidoze savantul profesor dela collège de France și dela școala de științe politice din Paris, care într'un studiu asupra Românilor publicat în *Revue de Paris* (nr. din 15 Maiu 1894) impută statisticele oficiale de a majora numărul Maghiarilor în detrimentul celorlalte naționalități. Dealtmintrelea proporțiunea cu totulul tot exagerată a creșterii rasei stăpânitoare nefiind în raport cu numărul nașterilor probează până la evidență, că ea nu urmează o cale naturală.

În ceea-ce privește uniunea Transilvaniei cu Ungaria zice, că faptul cu dieta feodală a Transilvaniei din 1848 a votat uniunea acestei țeri cu Ungaria aproape în unanimitate »probează din destul, că uniunea n'a fost o operă premeditată nici forțată...» Din faptele istorice reese tocmai contrarul. Fapt este, că minoritatea maghiară, care în virtutea legii electorale din 1791 dispunea de aproape toate mandatele din dietă, a voit se profite de această situațiune privilegiată votând uniunea cu Ungaria, înainte de ce Români, cari până în 1848 n'aveau drepturi politice s'ajungă la emanciparea lor politică. Maghiarii știau bine că în cazul acela ei vor fi împedecați. Astfel Români din Transilvania reînviind mereu protestările lor contra nedreptății ce li-s'a făcut nu-și împlinesc decât o datorie de popor conștient de vitalitatea, de puterea și de drepturile lui. Ar fi chiar nedemn din partea lor de a accepta fără condiție o stare de lucruri care a fost făcută fără de ei și în contra lor.

Dl Pázmándy ca bun Maghiar ce e nu putea să scape ocașia aceasta fără să nu vorbească de pretinsul iredentism român, în care — fie zis în treacăt — de sigur tot așa de puțin crede și dinsul ca și noi Români. Dar' în lipsa altor arme cu care să ne combată dinsul se servește de aceea. Un polemist conștient însă ar trebui să aducă oare-care probă — ori-cât de slabă — în sprijinul unei așa de grave acușări. Dar' dumnealui chiar de-ar vrea să facă aceasta n'ar putea. Când dl Pázmándy își permite să discute patriotismul și fidelitatea dinastică a compatrioților sei Români ar trebui să-i aducă aminte că dinsul dl Pázmándy este membrul unui partid politic (al partidului kossuthist), care în 1849 a detronat pe actualul șef al casei de Habsburg ca rege al Ungariei, într'un timp când Români (pe care dinsul îi acasă azi de iredentism) credincioși jurământului și trecutului lor își vărsau în abundență sângele lor luptând pentru legitimitatea monarhică și în contra aceloră cari întocmai ca și azi nu vorau drepturi și libertate decât pentru ei singuri.

Voiu termina prin aceste cuvinte ale marelui cugetător belgian Emil de Laveleye. El scrie în frumoasa lui carte *«Le gouvernement dans la Démocratie»* vol. II. următoarele cu privire la Maghiari:

»Precum Ungaria a fost mântuită prin rezistența unanimă contra arbitrarului, întocmai așa unanimitatea sforțurilor pentru a răpune pe celelalte neamuri a expus-o și o expune încă celor mai serioase pericole. Măsurile din ce în ce mai serioase, pe care le iau (Ungurii) pentru a impune cunoașterea și întrebuițarea limbei maghiare teritoriul Transleithaniei nu pot isbuti a maghiarisa aceste popoare; ei seamănă numai germeii unei reacțiuni foarte periculoase pentru viitor.»

Și cu cât mai grave au devenit lucrurile de când cu călătoria în Ungaria a marelui scriitor belgian.

Mulțumindu-vă cordialmente pentru inserțiunea acestei scrisori, rămân, dl director, al d-voastră respectuos și totdeauna devotat

George Moroianu.

## Înmormântarea baronului David Urs de Margina.

Sibiu, 13 Sept. n.

Ieri d. a. s'a făcut înmormântarea marelui veteran român, baronul Urs de Margina. Un timp frumos a favorizat acest act de ultim onor ce i-s'a dat neînfrântului erou și harnicului luptător al culturii românești. Un public numeros și ales a asistat la actul funebral, a cărui strălucire a fost ridicată prin prezența Excelenței sale, a Metropolitului din Blaj, și a cărui importanță s'a remarcat prin puteraiul panegiric rostit de dl Dr. Augustin Bunea.

Eată în cele următoare raportul nostru asupra acestei însemnate înmormântări:

## Discursul funebru

rostit de

Dr. Augustin Bunea,

— secretar metropolitan, membru în comitetul fondurilor grănjerești. —

Domnul este cu tine, cel tare cu puterea.

Cartea judecătoreștilor 6. 11.

Veniți toți, cărora vă este scumpă strălucirea tronului și a neamului mării, și împlețiți o cunună din frunzele stejarilor seculari de prin romanticele văi ale Ardealului și o puneți în semn de recunoștință pe sicriul bravului, care în timpuri de grele încercări s'a distins în numeroase și sângeroase lupte pentru tron, monarhie și națiune.

Aduceți, soldați viteji, ramuri de oliv de pe colinele scaldate în sânge dela Solferino și împodobiți în semn de admirațiune catafalcul eroului, care v'a lăsat exemplu strălucit, cum trebuie să fie mintea, inima și brațul soldatului.

Spintecați încă odată valurile Mării-Adriatice, marinariilor neînfricați, și scoborându-vă pe malurile insulei Lissa, rupeți cățiva mănunchi de laur crescut la umbra forturilor, împlețiți-i în cunună și așezați-i în semn de pietate pe fruntea ilustrului căpitan, care v'a pregătit strălucita victorie navală.

Alergați și voi, fii ai națiunii române, de pe înălțimile maiestozilor Carpați și aduceți cele mai verzi și frumoase crengi de brad și de molid. Împodobiți cu ele în semn de iubire și gratitudine momentul, unde are să culmească cel năclătit în dragoste de neam, ca stănciua munților și încărunțit în merite năpăstos pentru cultura poporului român, ca piscurile lor.

Scaldați acest mormânt cu lacrimile voastre ferbinți, pentru-că ați pierdut pe unul dintre cei mai iluștri bărbați, pe David baron Urs de Margina, colonel imperial și regeș, decorat cu crucea militară pentru merite, cu o dul rusesc al Sfintei-Ana (cl. 3) cu sabia, cu insigniile serviciului de ofițer cl. I, comandator al strălucitului ord Coroana-de-fer, cavaler al ordinului militar Maria Teresia, membru fondator al *«Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român»*, președinte al comitetului pentru administrarea fondului școlar din primul regiment român de graniță, vicepreședinte al consiliului pentru administrarea fundațiunii Alexandru Sterca-Șuluțiu.

Te-ai dus exemplul viu, rar și strălucit de soldat viteaz, de Român verde, de fiu devotat bisericiei.

Nu vom mai vedea figura ta elegantă, înaltă și impunătoare, capul tău energic, fruntea ta lată, pe care strălucia înțelepciunea și prudența, o hii tui schinteitor, în cari se oglinda inima ta mare și curajul neînfrânt, fața ta arsă și argăsită de focul soarelui și de suflarea vânturilor pe câmpul de război, dar' nobila, expresiva și însemnat pururea de un suris afectuos pentru unii alții și desprețuitor de moarte pentru alții.

Nimic nu-ți lipsește din ceea-ce face oamenii mari, decât numai un panegiric vrednic de tine.

Cum voi pute eu însă lauda cum se cuvine virtuțile tale frumoase și faptele tale

mărețe, când stau nu numai sub impresiunea durerii adânci, ce o simțeste pentru pierderea ta fiecare fiu al națiunii române, ci sânt totodată copleșit și de înfristarea și jalea firească, ce apasă inima nepotului iubitor pentru moartea unchiului seu binefăcător.

Dar' sperez, că spiritual adevărului mă va lumina și totări, ca să-mi pot împlini și aceasta datorință ultimă față cu tine, și că vieța ta glorioasă, acțiunile tale mari, și virtuțile tale strălucite chiar și expuse cu cea mai mare simplitate, și numai în trăsături generale, ele totuși prin splendoarea și puterea lor termecătoare vor imprumuta cuvintelor mele aceea nobleță și frumseță ce dela sine nu o pot ave.

Mulți viteji a avut primul regiment român de graniță, care se întindea în sudul Ardealului dela porțile-de-fier, până în țeara Bărsiei, însă nici unul nu se poate asemăna cu David Urs de Margineni. Acesta n'a făcut cariera pe baza științei militare câștigate în școală, ci s'a înălțat din treaptă în treaptă pe baza calităților sale extraordinare, asemenea generalilor renumiți, pe care Napoleon-cel-mare îi ridică din șirurile soldaților de rând. În vîrstă de 18 ani, adevă în 1 Iulie 1834 intră ca simplu gregar în acel regiment, pururea credincios casei domnitoare și devotat neamului românesc. Ca suboficer nimeni nu l'a văzut fugind de osteneală, sau temându-se de primejdii. Ceea-ce alții făceau de silă el împlinea din sentiment de onoare, și pe toți camerazii sei îi întrecea prin înșușirile sale eminente, prin o dragoste fără seamăn de muncă și prin împlinirea promptă a datorințelor sale. În chipul acesta numai cu harnicia sa și-a eluat în 1 Martie 1841 rangul de ofițer.

În timpurile furtunoase dela 1848 și 1849 el era totdeauna la postul seu, unde credința jurată steagului și iubirea de neam îi chemau ca să înfrângă puterea insurgenților. În luptele dela Ogorheiu, Lőrinczfalva, Ūrmöz, Hidvég, Szemerja, Kászón-Ujfalu și Büksszád locotenentul David Urs dovedi atăta vitejie și bravură, încât doi monarchi puternici se simțiră datori a-i exprima înalta lor recunoștință: monarhul nostru decorându-l cu crucea pentru merite militare, ear' Țarul Rusiei cu ordul Sfintei Ana, cu sabii.

Să lăsăm însă aceste timpuri de tristă aducere aminte, când eșetașan în contra concetățanului ridică fierul mortal și se primiv spre câmpurile, unde fii devotați patriei, o apără în contra dușmanului din afară.

În frumoasa Lombardie, la Solferino, un ofițer face minuni de bravură. E maiorul Urs în fruntea batalionului seu, stănd față cu o putere armată de 10-ori mai mare, cu divisiunea generalului francez Luzy, căruia în timp de 4 ore i-a făcut imposibilă ocuparea pozițiunii importante dela Medoie. Într'o ploaie înfricoșată de gloanțe, care omora pe cei din jurul seu, sta maiorul Urs teatral, măreț, cu sârge rece, comandând cu voce puternică și declamațiune perfectă întocmai ca la o paradă militară, și desemnând cu sabia sa în cercuri mari toate mișcările, ce trupele sale aveau să le facă pentru a putea rezista navelei grozave a contrarului. Ofițerii mai bătrâni de cât el în rang nu cutezaseră să comande această luptă sângeroasă ci s'au retras din focal ucișag. Înzădar stiga în pericol cel mai mare brigadiul Blumeneron către maiorul Urs: *«retrage-te, că de toate părțile ești înconjurat»*, căci eroul în loc de ascultare, răspunde cu o cutezare năimtoare și o voce atât de hotărâtă *«eu mă pot încă susține»*, încât moartea însăși și rămase frapată și-i pierdu curegiul de a se atinge de viteazul, care prin această bravură salvă o parte însemnată a armatei de mari deasarte.

Chiar și contrarul fu silit să recunoască publice în *Moniteur* eroismul maiorului Urs pe care Maiestatea Sa pentru aceasta vitejie rară îl decoră cu coroana de fier clasa III. care este una dintre cele mai rari distincțiuni, și cu strălucitul ord Maria-Teresia, care se dă numai celor mai viteji dintre viteji și celor-ce din inițiativă proprie s'au chiar în

contra ordinului primit să disting pe câmpul de război.

Gregariul de odinioară, pe baza ordului Maria Teresia devine baron și ajunge curând colonel și comandant de regiment și de sigur s'ar fi înălțat la ranguri și mai înalte, dacă în 1864 n'ar fi trebuit să se retragă pentru motive, cari ca la Român îi serveșc spre onoare. Însă sabia lui nu este dintre cele-ce se rup, ci dintre acelea, de cari armata totdeauna are lipsă. Abia după doi ani de retragere, colonelul Urs este chemat din nou sub arme în războiul dela 1866, și ca-și-când soartea i-ar fi rezervat, să se lupte totdeauna acolo, unde focul era mai viu și primejdia mai mare, și unde avea să reziste la o putere preponderantă fu numit comandant de insulă și fortăreță în Lissa.

Trei zile ținu atacul cumplit al flotei italiene asupra insulei Lissa, pe care voia să o ocupe cu ori-ce preț. Însă încercările ei se sfârșiră de rezistență eroică a baronului Urs, care sta neclătit, cu capul ridicat, privind superb în gura tunurilor, cari de pe panceratele italiene adrobiau forturile și împrăștiau moarte, cu pieptul lărgit, ca-și-când ar fi voit să prezente mai mult spațiu glonțului mortal, cu nările deschise, ca-și-când ar fi voit să miroase obusurile, cari treceau peste capul lui, fără a-l atinge. Astfel s'a împlinit într'insul ceea-ce ângerul Domnului zisese către Gedeon: *«Domnul este cu tine, cel tare cu puterea»*.

După această nouă faptă eroică, pentru care fu decorat cu coroana de fier cl. III., și după o carieră militară atât de strălucită, baronul Urs s'ar fi putut retrage pentru totdeauna din viața publică, căci gloria câștigată patriei și neamului seu era destul de mare pentru-ca și fără alte merite numele seu să fie pronunțat cu respect, pietate și recunoștință.

Însă iubirea lui de neam nu l'a lăsat, ca și cu el să se întempele așa, cum se face cu steagurile, pe cari după-ce au fost spintecate și rupte în război, le atrînm de boltitura unui muzeu, pentru-ca să ne mândrim cu ele.

Această iubire a fost cu mult mai mare decât să-l lase să rămână în odihnă, și să nu-i inspire încă idei mărețe și să nu stîrnească întrînsul putere ne înfrîntă spre a le realiza.

Cum s'ar fi putut răbda să petreacă restul vieții în neactivitate bărbatul acela, care în adunarea grănițierilor dela Orlat ținută în 11 Septembrie 1848 pretindea sus și tare: *«Tot Românul se aibă același drept ca ori-ce cetățean al fiecărei alte națiuni, asemenea și națiunea română se aibă aceleași drepturi ca ori ce alte națiuni ale monarhiei austriece»*?

Cum s'ar fi putut stîmpăra zelul aceluia, care încă ca locotenent algera în 1848 în lagărul Românilor dela Blaj și Teiuș spre a primi din mâinile lui Avram Iancu 1600 fiiori voioși, pentru a-i înrola în armata Maiestății Sale și a lupta cu ei pentru tron și pentru drepturile imprescriptibile ale Românilor?

Un astfel de bărbat nu putea să-și încheie cariera militară fără a se pune din nou în serviciul națiunii sale cu toată căldura inimei sale și cu tot devotamentul sufletului seu nobil.

De aceea vedem, că nici un moment important din vieța noastră culturală, socială, economică, bisericăscă și națională nu se poate despărți de numele lui Urs.

La Asociațiunea pentru literatura și cultura poporului român îl vedem între membrii fondatori, și într'o lungă serie de ani în comitetul ei. Și dacă cineva s'a interesat de cea mai importantă creațiune a Asociațiunii, de școala civilă de fete, cine altul a arătat atăta interes desinteresant ca baronul Urs, sub a cărui ochi agari și controlă, severă s'a așezat fiecare peatră din pomposul edificiu?

Istoria celui mai mare institut român de credit și economii *«Albina»* dedică o pagină foarte frumoasă meritelor ce și-le-a câștigat marelui defunct pentru înființarea acestui institut, în a cărui direcțiune a fost timp în delugat.



Când biserica era în pericol spre a fi înjugată din nou sub jurisdicțiunea altei biserice din patrie, baronul Urs alergă lângă baronul Pop la Alba-Iulia spre a protesta în contra încercărilor nouă de așuprire și a cere, ca provincia metropolitană gr-cat. de Alba-Iulia și Făgăraș se rămână independentă de ori-ce altă biserică din patrie, și să-și aibă autonomia sa proprie și deplină.

Între ilustrii bărbați, cari constituiesc consiliul de direcțiune al grandioasei fundațiuni Șulțian, ocupă postul cel mai de frunte, de vicepreședinte, și promovă cu sfatul său înțelept și energia sa neobosită, scopurile ei umanitare, culturale și religioase.

Întors de pe câmpul de războiu pe teritoriul primului regiment român de grăniceri, unde servise cu onoare în tinerețele sale, toate puterile sale trușesti și suferințele în serviciul unei cauze mari naționale și culturale: de a preface vastul ținut mărginaș din sudul Ardealului, care odinioară răsună de zăngănitul armelor grănicerești, într-o grădină încântătoare, a cărei pomi să rodească știință și cultură națională neamului românesc. Cine ar putea spune, cât a trebuit să alege și să lucreze, și de câte ori să arunce în cumpănă tot pondul gloriilor sale militare, pentru ca să poată câștiga națiunii fondul de monatură al foștilor grăniceri, ca dintr-unul să poată susține zeci de școli românești? Aceste școli s-au fost mai scumpe decât lumina ochilor și în decurs de 25 ani nimic nu a crăpat pentru ca să se lase pe cel mai înalt nivel, la care poate să ajungă școala populară. Când invidia și intoleranța și-a îndreptat săgețile sale veninoase și în contra acestor institute naționale, pieptul de oțel al baronului Urs a primit cu curajul nevinovat și acest atac, astfel încât toți am văzut cu uimire, că nici chiar forța fizică nu a fost în stare, să-i smulgă din mână aceste mărgăritare naționale. Și dacă în această luptă nu ar fi intervenit un factor, de care nimănui nu-i este iertat a se atinge, și înaintea căruia tot capul trebuie să se plece cu omagială supunere, altă putere omenească nu s-ar fi aflat, care se învingă pe eroi cultura națională. A trebuit însă să se plece și el înaintea acestui factor, dar în momentul acela inima i-a fost săgetată de o durere negrăită, care îl aruncă în morment.

În morment? — Nu! Tu vei fi pururea între noi nu numai prin o vecinică amintire a virtuților tale, a gloriilor tale militare și a meritelor tale pentru neam, ci și prin o lucrare continuă, reală și binecuvântată, ce o îndeplinești prin fundațiunile ce ai lăsat-o pentru creșterea fiilor și fiicelor române. Acești fii și fiice vor aminti din neam în neam numele teu, care se va perpetua în chipul acesta mai nobil și mai strălucit, decât dacă ai fi fost fericit, ca iubita ta soție Laura să nu treacă la altă viață îndată la 10 luni după cununia întemplată în 21 Ianuarie 1860.

Privind la mormentul teu, în pieptul fiecărui român se va trezi suvenirul virtuților tale consacrate onorului, datorinței, patriei și națiunii, și ni-se va pără, că ne șoptești pururea, cum trebuie să fim, ca să fim cum trebuie.

Ochii noștri se vor înălța apoi spre cer și te vom privi în societatea eroilor neamului nostru, între binefăcătorii lui cei mai aleși, între purtătorii cultului național, cari au lucrat cu abnegațiune pentru scoaterea poporului nostru din întunecul neștiinței. Nu ne îndoiim, că Dumnezeu lăsat și îndurătorilor, care te-a binecuvântat cu calități eminente, te-a condus și scutit în războaie, te-a făcut vrednic de gloria pământească, nu va răsplăti faptele tale nobile și cu fericirea cerească, mai virtuos când un arhiepiscop evlavios te binecuvântă și te desleagă, și când un popor întreg rostește rugăciuni ferbinte pentru ca se ți-se așeze sufletul unde toți dreptii se odihnesc. — Amin!

### Inmormântarea.

— Raport special. —

Sibiu, 13 Sept. n.

Ieri la orele 3 d. a., s'a făcut inmormântarea nemuritorului veteran, David baron Urs de Margina viteazul de odinioară, înțeleptul fruntaș, energicul și neclintitul luptător, generosul filantrop.

### Aspectul funebru.

Încă de pe la 2 oare cete-cete de oameni, în cea mai mare parte Români, inteligenți și țărani, se strîngeau în tăcere, pătrunși parcă și ei de jalea momentului, înaintea locuinței ilustrului defunct, îmbrăcată în dolu.

### Odaia mortuară.

Sus, în odaia mortuară o liniște solemnă și a tot înfrățitoare încunurată catafalcul și umbre de jale aruncă asupra viețitorilor cari mănâșă stau în jur, veniți să dea ultimul prinos de venerațiune celui ce atât de sus și de mare, n'a ridicat peste noi și pentru noi...

Alături de sicriul de metal marmoreu, în care suveran își doarme somnul de veci eroul dela Solferino și Lissa, stau decorațiile, cinci, dintre cele mai valoroase.

În jur frunții bătrâni, prietenii lui și colegii de lupte, maiorul Maxim, căpitanul Stejar, apoi nepotul lui, căpitanul în pens. Ursu din Timișoara, înalt ca un brad și nins, stau nemângăiați, jalnici, îndurerați, în fața mortului ilustru și a morții necruțătoare de nimeni și de nimic.

### Publicul și armata.

Curtea edificiului mortuar și strada din față sunt pline de lume. Multime de inteligenți români, frunții aproape toți — afară de dl Dr. Rațiu, care stă la închisoare — apoi marcanți Sași, reprezentanți ai autorităților sau prieteni ori cunoșcuți ai defunctului, mulțime de ofițeri, de toată arma, între cari FM-utul în pens. br. Reichlin și un colonel cum și sumedenie de altă lume.

Treptele întrării la odaia mortuară le străjuesc de ambele laturi câte trei artileriști, în paradă.

În stradă stă înșiruită o companie de onoare și o baterie de războiu (8 tunuri) sub comanda veteranului căpitan Șandru.

### Sosirea Metropolitului Mihályi.

Cătră trei ore sosește în strălucit ornat festiv Excelența Sa Metropolitul Mihályi, înscătit de o mare saută. Demn, grav și maiestros pășește înaltul prelat.

Dintre alți marcanți Blăjeni am remarcat pe domni: canonicul Ioan Moldovan, secretarul metropolitan Dr. Augustin Bunea, rectorul seminarului de băieți Dr. Vasile Hossu, canonicul Simeon Pop Mateiu, profesorii Aron Popiu, Fodor Crețulescu, Valeriu Suciu, Ionaș, exactorul Aurel O. Domșa etc. A asistat și fratele Metropolitului Mihályi vicecolonel în pensie.

Dintre personajele bisericești gr.-or. am remarcat pe Il. Sa vicarul arhiepiscopiei gr.-or. Ilarion Pușcariu, protopresbiterul Ioan Popiu, asesorii Zacharie Boiu și Nicolae Cristea etc. Școala de fete a reprezentat-o directorul Dr. Vasile Bologa și câteva profesoare.

### Poporul grăniceresc.

Pătrunși de adevărată și profundă iubire față de fostul lor protector, mare și generos, mulțime de țărani și țerance, conduși de preoți și dascăli din ținuturile grănicerești *Veștem*, *Racovița* și *Orlat* și deputațiuni țărânești din alte părți grănicerești, până și din depărtatele *Cufir*, *Hațeg* s-au grăbit a veni și ei la înmormântarea neuitatului bărbat.

Deosebit de mișcătoare impresie a făcut participarea în corpore a băieților de școală din *Veștem* și *Orlat*, participare dorită în testament de însuși defunctul, care a lăsat câte o coroană v. a. fiecărui elev sau elevă care a luat parte la actul înmormântării. O pildă aceasta emoționant de elocuentă despre înaltul spirit de generositate al colonelului Urs.

### Cununile.

S-au depus pe sicriu aproape douăzeci de cununii, dintre cari a școalei de fete, cu dedicația: „Eroului român”, a garisoanei din loc, cu o pompoasă pantică *negru-galbîn*, a poporului grăniceresc, a nepoților Augustin și Arseniu Bunea, compusă minunat din *brad*, *stejar* și *lauri* și alte cununii, pe cari spațiul nu ne iartă a le mai aminti pe toate.

S'a remarcat cu dureroasă surprindere, că „Albina” și „Asociațiunea” n'au adus nici barem în chip de cununii cuvenitul prinos celui ce în viață puternic stăpînea le-a fost...

### Cortegiul.

Pe la trei ore sicriul e luat de pe catafalc. În curte Excelența Sa Metropolitul, asistat de 8 preoți, servește prohodul. Toți ascultă solemn, tăcuți, cu capul descoperit.

Terminat prohodul, sicriul se așează pe carul mortuar, purtat de 4 cai dela artilerie și cortegiul se pune în mișcare, impunător, numeros și maiestros.

În frunte merg orchestra orașenească, școlarii, un soldat cu crucea, apoi Ex. Sa Metropolitul cu marea asistență preoțească. Urmează carul mortuar, alături cu cununile și cu decorațiile purtate de un soldat. După carul mortuar vin bravi veterani maiorul Maxim, căpitanul Stejar, căpitanul Urs, toți trei adănc înfrințați, câteva rudeni, corpul ofiteresc, cadeții, reprezentanți ai autorităților civile, fruntași sași și români, redacția „Tribunei” și „Foi Pop.” preoți și învățători în fruntea poporului grăniceresc, mulțime de dame și domni din societatea română sibiană etc. etc.

### Serviciul funebru.

Se celebrează în curtea edificiului parochial gr-cat. Pe un catafalc cernit e așezat sicriul, peste care lucesc mândru coiful și sabia defunctului.

Metropolitul cu asistența sa oficiază obicinuitul serviciu funebru, întrerupt de cântările jalnice ale coriștilor bisericești.

Cu capetele descoperite, mișcată de sfînta liniște de momment, ascultă enorma mulțime de oameni.

### Panegiricul.

Puternic emoționat, cu față înfrîntă și gravă, cu vocea vibratoare de sentimente atât de jalnice, își începe distinsul orator funebral, dl Dr. Bunea, panegiricul arătând înalta vrednicie a defunctului, ca ostaș viteaz, ca fruntaș dintre cei mai înțelepți și mai desinteresați, ca luptător dintre cei mai bravi și mai holărțiți, ca filantrop dintre cei mai generoși și mai măreți.

Vitejia din sângeroasele lupte, înfruntarea eroică a morții pretutindeni, încercările grele și desilusiile ce vrăjmaș au isbit în uriașul luptător, munca lui atât de îndelungată, întinsă, neobosită, de multe ori supraomenească, rolul lui totdeauna înaltător, ca erou și ca martir, — toate acestea cu talent de măiestru le zugrăvește oratorul, înduioșând și captivând pe toți cei ce împetriți sîscăte dar' adănc mișcări sufletești îl ascultă.

Îl publicăm în întregime la fruntea raportului.

### În morment.

La morment n'a mai vorbit nimeni.

Se ține numai cuvenitul serviciu divin și e scufundat în criptă sicriul, care poartă în sine pe eroul, pe martirul și pe fruntașul neprețuit al neamului, pe acela, care totdeauna a disprețuit moartea, pentru-ca la urmă, deși mort, nemuritor să se înscrie pe veci în istoria poporului românesc în istoria armatei austriece și a patriei...

De pe câmpul de alături — ce lasă impresia unui câmp de bătăe, dar' nu sângeros, ci jalnic — răsună salva de onoare a companiei de infanterie, apoi una după alta opt bucurii de tunuri, — și marele bărbat e lăsat de-acum să-și doarmă în pace somnul de veci...

### „Pomană”.

Seara la 8 o parte mare din cei ce au luat parte la înmormântare s'au întrunit la cină comună într-o sală separată dela hotelul „Imperatul Romanilor”. Au fost de față Exc. Sa Metropolitul Mihályi, Revisimii: prepozitul I. M. Moldovan, canonicul Mateiu, Dr. Bunea, Dr. V. Hossu, vicecolonel în pens. Mihályi și ceilalți blăjeni, asitii aici pentru înmormântare, mai mulți fruntași Sibieni, între cari maiorul Maxim, căpitanul Popa și alți ofițeri apoi părintele N. Togan, On. Tiles, Dr. Oct. Russu, Dr. Racofa (Șeica-mare) etc. etc.

Convenirea aceasta, dedicată ca „pomană” baronului Urs a durat până la 10 ore, când Exc. Sa Metropolitul a plecat cu întregă suita sa la gară spre a merge la Blaj.

Ascanio.

### Condolențe.

Știrea despre încetarea din viață a baronului Urs a ajuns târziu la cunoștința publicului. Reposând într-o zi de sârbătoare, când zările n'au apărut, știrea numai a treia zi, Duminecă, a fost publicată. Câteva telegrame ce s'au dat n'au fost îndestulitoare, și astfel s'a făcut, că și grănicerii de abia târziu au aflat jalnica veste. Ca resunet la aceasta primim următoarele:

Hațeg, 11 Sept. 1897.

Vestea înfrîntoare pentru fiecare Român — dar' mai ales a foștilor grăniceri din reg. I. — român de graniță — despre trecerea la cele eterne a Ilustrității Sale dlui David baron Urs de Margineni, a înfrîntat inimile tuturor Românilor din Hațeg, — înștiințat fiind primarul opidan de cătră membrul comitetului administrativ al fondului școlastic Ioan Muntean — la orele 10 a. m., de loc a dispus să se așeze stindardul negru pe palatul școalei ridicate în 1872/3 prin fondul școlastic la inițiativa și stăruința marelui bărbat.

Atât stindardul de dolu, — cât și sunetul lugubru al campanelor dela ambele biserici românești — dovedesc că jale și înfrîntare a cuprins inimile românești din acest oraș la pierderea ireparabilă a neînfrântului erou din campania din 1859 a marelui român și devotatului președinte al administrațiunii fondului școlastic și apărătorul școalelor susținute din acesta.

Dormi în pace suflet nobil, odihnește în locul care-l meriți și l'ai câștigat cu faptele tale mari pentru patrie, domnitor și națiunea ta, pe care adesea o deplângeai regretându-i ajutor.

Românii din Hațeg.

Sibiu, 13 Sept. n.

**Românii din Bucovina.** Eri s'a ținut în Cernăuți conferința anunțată a partidului național român din Bucovina. Se știe, că această conferință avea să decidă asupra atitudinii Românilor față cu guvernul Baden. Rezultatul conferinței nu-l cunoaștem până la acest moment.

„Patria” discutând în doi articoli situațiunea Românilor ajunge la următoarea concluzie:

„Românii din Bucovina nu pot sprijini regimul până atunci, până nu vor avea garanții neîndoelnice, că spiritul dușmănos nou al administrațiunii din țară, nu se va schimba din temelie astfel, ca să reprezinte adevăratele interese ale populațiunii și țării, încetând de a mai fi dușman dezvoltării firești naționale și încetând de a mai aservi menirea ei unor tendințe meschine. Nu putem sprijini regimul, până nu ni-se va considera just limba și legea în toate oficiile, până nu se va sistă sistemul pervers de astăzi de a ne servi dreptatea prin oamenii cari nu ne cunosc nici graiul, nici datinele și obiceiurile, nu putem sprijini regimul până atunci, până nu se va da drum liber învățământului național de jos până sus și până nu ne va aduce pe noi în posesiunea noastră strămoșească a bisericii și averii noastre bisericești.

Noi dăm lui D-zeu ce e a lui D-zeu și Cesarului ce e al Cesarului, dar' pretindem necondiționat, ca și nouă să ni-se de a ce e al nostru”.

**Convocarea parlamentului austriac.** Oficiul Wiener Zeitung în numărul său mai nou publică o patentă împărătească, prin care Reichsrat-ul austriac e convocat pe ziua de 23 Septembrie c.

**Neadevăruri, ungurești.** Între cei ce cutează că ceea ce scrie „Magyarország” de Duminecă. Eață ce scrie într'un entrefilet privitor la tema „autonomia catolică și greco-catolică”:

„Din conferința a fost trimis (Românii gr.-catolici) adrese omagiale cătră Papa, Regele și Metropolitul Mihályi. Telegrammele au rămas fără răspuns (? Red. „Trib.”). Aceasta a deșteptat pe ultraștii naționali, pentru-că „Tribuna” în numărul său ultim vorbește mai conciliant și aprobă declarațiunea de admiare a „Gazetei Transilvaniei”, că dacă primatului va fi invita la conferința din 17 l. c. pe Metropolitul greco-catolic invitarea e de a se primi necondiționat”.

Cetitorii noștri știu, că tocmai contrarul celor scrise de „M—g” e adevărat, și într'u adevăr mare cutează să se recere pentru a futoarce lucrurile tocmai pe dos. Dar' pe cine vrea să seducă ziarul unguresc?

**Bánffy și Episcopii sârbi.** Vineri, în 10 l. c. s'a ținut, precum am amintit, a treia și ultima conferință în chestiunea autonomiei bisericești sârbești. La conferință au fost invitați prelații și au luat parte următorii: Patriarhul Brancovici, episcopul de Pocor, Miron Nicolici, episcopul Timișoarei Nicanor Popovici și episcopul din Carladă Gruici. Din cauze de sănătate au lipsit episcopii Zmeianovici din Vârșet și Opacici din Neoplanta. Conferința s'a ținut, ca și cele două anterioare, sub conducerea lui Bánffy, asistat de consilierul Dárday. Ea a durat două ore, în care timp prelații și-au expus părerile asupra situației. Prelații toți sunt de părere, că continuarea congresului n'ar da acum nici un rezultat, de oare-ce oamenii sunt cu mult mai agitați, decât să fie înduplecați a concede ceva. Causa neînțelegerilor, — după părerea prelaților — este sistemul electoral congresual, care numai din punct de vedere al statului poate fi recunoscut, dar' nu și din punct de vedere bisericesc, de oare-ce el s'a creat pe timpul vacanței scaunului patriarhal. Episcopii au mai accentuat, că școalele sunt în stare deplorabilă.

Ca ceva pozitiv s'a hotărât, la propunerea episcopului Nicolici, că patriarhul să concheme la Carloveș o conferință, la care să fie invitați toți bărbații conducători ai diferitelor partide congresuale și aici să se încerce a se restabili buna înțelegere. Ministrul Bánffy a declarat, că va aștepta ținerea acestei conferințe și numai după-ce va cunoaște rezultatul ei, va face raport Maiestății Sale.

## Aforisme politice

— Una la ei. —

Care e fundamentalul dănuitor al puterii unei națiuni? Curajul, siguranța și mândria conștiinței de sine, care pregetă a se demite la desonoare. Cu un cuvânt un caracter, care nu suferă și nici nu comite o insultă.

Pitt.

## Din Torontal.

— Starea economică. —

Petrovoselo, 6 Sept. n.

E cunoscut, că comitatul Torontal este unul din cele mai bogate comitate ale mănolului Bănat. Câmpiile lui întinse și roditoare produc enorme cantități de bucate.

Fiind odată materia pentru speculațiune favorizată și de împrejurarea, că Dunărea — mijlocul atât de ieftin pentru transport — apală fărâșurile Torontalului, nu ne miră faptul, că droaia speculanților bășbaie prin acest ținut.

În lumea bursierilor de cereale, speculanții din Panciova — primul debușeu — sînt firme cunoscute și e de prisos să spunem că toți sînt jidani începînd cu Heim și isprăvind cu Schlesinger Sami.

Modul, în care acest oameni fac afacere lor de speculă e revoltător.

Sub actul legilor elastice din „libera Ungarie” sevrîșesc cele mai mărșave usurării, exploatînd fără inimă poporul neorientat, neștiutor și ajuns în strimtoare, până atunci până când îi pune traista de cerșitor în grumaz.

Când roada anilor e mai bună și prețul cerealelor mai moderat, țeranul nostru fără socoată, nu simte atât de mult desastrul mărșavei usurării, purtată pe contul său și speculanțul lucră neconturbat și pe nesimțite la ruinarea poporului agricol.

Anul acesta, care a dat o roadă atât de slabă și a creat prețuri atât de mari a deschis ochii plugarului, ca să-și vadă cu durere ruina, pe care singur și-a făcut-o. Eață cum să face la noi specula cu bucate:

Plugarul are trebuință de bani înainte de a avea grăul sau cucuruzul în magazin. Merge la „neguțătorul de bucate” (!) și-l roagă frumos, cu pălăria în mână să-i anticipeze acum prețul unei anumite cantități de grău. După secere țeranul va aduce sau grăul în natură sau prețul lui, după cursul de atunci (după secere). „Neguțătorul” îi numără banii, statorind prețul care-i place lui, apoi pretinde dela țeran un schimb „bienio”, și ei subsciberia unui document de livrare (Lieferungsschein).

Anul acesta speculanții au cumpărat dela țărani anticipând marea metrică de grău cu 5 fl. — acum după secere țeranul trebuie să-și ducă pentru cei 5 fl. primiți sau o majă de grău care costă acum 13 fl. — sau să-și deie banii gata pentru 5 fl. — 13 fl.!!

Închipuți-vă însă, că cei mai mulți țărani au ridicat banii — câte 5 fl. — pentru 10—20—50 măji metrice de grău.

Mi-a povestit zilele trecute un biet țaran, că a ridicat banii dela un jidan pentru 20 măji de grău, adică 100 fl. Acum s'eramanul trebuie să plătească — după 3 luni — nu mai puțin decât de 20—13 adică 260 fl. — pentru 100 fl.!!!

Să poate o mai mărșavă usurarie?

Și toate aceste nu să fac pe sub mână în secret — ci în public sub scutul legii, sub ochii „părintescului” guvern.

Mai revoltător e faptul, că guvernul în fața acestora să joacă de-a „marinimosul”. Anume ministrul de sgriculură a răspândit un circular primărilor comunale, prin care împărtășește „binevoitor”, că s'a îngrijit ca plugarilor, care nu dispun de grău de sēmîntă să li-se împartă grăul necesar din depozitele statului, a cărui preț, sub garanția comunică au să-l plătească numai după secerișul anului viitor.

La casa bietului țeran ajunge circularul ministrului, deodată cu doba executivului de dare, care după ce-i încarcă bucatele ce biată mai are în mîngăie, că „milostivul” ministru îl împrumută mai târziu.

Adică:

Cărmăcii țării lasă mai înainte pe țeran pradă mărșavei usurării, apoi vine el cu „oficioasele pretensiuni” și în urmă când țeranul a ajuns la sapă de lemn vrea să-l mîngăie prin aceea, că îi dă împrumut, după-ce nu — l'a știut ocroti și nu l'a lăsat ce a fost a lui.

Așa să face la noi politica agrară! În fața acestei dureroase stări ne mîngăie faptul, că inteligența noastră din aceste părți a înțeles în fine primejdia ce amenință poporul și a sărit încă la timp în ajutorul poporului agricol.

Mai înainte le-a mijlocit câștigarea de împrumuturi dela băncile românești mai apropiate, ear' în timpul din urmă, a înfrîntat mai multe bănci românești în comitatul Torontalului, cum sînt „Sentinela” în Sătul nou „Comcordia” în Uzdin și cea mai nouă „Steaua” în Petrovoselo.

Sînt peste tot recunoscute bogatele roade, ce aduc băncile noastre, dar' pentru acest ținut bogat, inundat însă de speculanți fără inimă, ele sînt o adevărată binecuvîntare.

Las că ele scapă pe țeranul român de a pica în cursa jefuitorilor, dar' în aceste



acțiuni: V. H. Dressnandt.



## Schimbare de local!

Am onoare a face cunoscut mușterilor mei, precum întregului p. t. public, că

**prăvălia mea de făină și pâne**

am strămutat-o în casa mea proprie **strada Turnului nr. 9.**

Având în vedere a mă nîsu și mai departe a produce

**pâne bună de casă**

din făina de moară simplă, precum și din făină de jumătate albă de o calitate gustoasă, apoi a produce spre vînzare

**Făinuri**

din cele mai bune, recunoscute, bucate ungare și de aici, — cu prețuri foarte moderate — mă rog să fiu și mai departe luat în considerare.

Cu stimă

**Gustav Fabritius.**

[1805] 5—6

## „TIPOGRAFIA“, SOCIETATE PE ACȚIUNI, SIBIU.

Scrierile eminentului și simpaticului poet și prosator

**Al. Vlăhuță,**

se află de vînzare pe lângă prețurile originale și anume:

„Iubire“, *poesie* (1888—1895), editura Carol Müller 1896 fl. 1.50  
„Dan“, *roman*, editura librăriei E. Graeve & Comp. 1894 (1 vol.) fl. 1.75  
„Dan“, *roman*, Biblioteca pentru toți, 4 nri. editura Carol Müller 1896, 2 volume à 32 cr. . . . . 64 cr.

„Din goana vieții“, ediția III. (1895) . . . . . fl. 1.75.

„Din goana vieții“, (Biblioteca pentru toți, 3 nri), edit. C. Müller 48 cr.

„Icoane sterse“, *nuvele*, (Biblioteca pentru toți), edit. C. Müller 16 cr.

„Un an de luptă“, ed. C. Müller, 1895 . . . . . fl. 1.25

**Cel mai nou volum de nuvele:**

„În viltoare“, *nuvele*, editura Miloșescu 1896 . . . . . fl. 1.—

Comandele se se adreseze:

**„Tipografia“, societate pe acțiuni, Sibiu.**

## „Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Au eșit de sub tipar și se află de vînzare:

### Chestiunea

#### Română

#### în Roma.

### Conferența

domnului

**Roberto Fava.**

Prețul numai 20 cr.

A apărut și se află de vînzare la Librăria „Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

Un capitol din excelentul volum

„Paradoxe sociologice“

de

**Max Nordau**

## REPRIVIRE

Traducere

de

**Rosmarin.**

În acest capitol autorul descrie și combate frivolitatea lumii așa numite „mondaine“ și-și alimentează optimismul cu o reprivire asupra progresului, ce omenirea a făcut pe toate terenele științei.

Acest capitol stă cu vrednicie alături cu cel despre „Naționalitate“, și e tot așa de frumos tradus, într-un limbaj dulce, ce reține toate finețele originalului.

Prețul broșurei este 20 cr.

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

## Poesiile

mult iubitului și originalului poet

**George Coșbuc,**

se află de vînzare la „Tipografia“, pe lângă prețurile originale și anume:

„Balade și Idile“ (editura Librăriei Sococ & Comp., 1893) . . . . . fl. 1.50.

„Fire de tort“, versuri (ca continuare la „Balade și Idile“), editura Librăriei C. Sfetea, 1896 . . . . . fl. 1.25.

La comanda, care sînt a se adresa „Tipografia“, soc. pe acțiuni în Sibiu, este de a se adăuga pe lângă prețul vol. și 5 cr. porto pentru 1 volum.

## „Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.

### Biblioteca populară a „Tribunei“.

1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus de la 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Pipăruș Pătru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și Tândală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 8 cr. sau 6 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăciutul. Obiceiurile țeranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. Fiica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 6 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Îndărăciul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Blăstem de mamă. Legenda populară din jurul Născudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. Bunica de Bojena Némecová, tradusă din limba boemă de prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu prețul redus de la 1 fl. sau 5 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genévaly. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușoara. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un peștor îndărăciul. Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. Prietenul meu Vântură-Teară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpăratoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgârșitul. Comedia de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nuscă-Împărat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dina-Împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan F. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Prințesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dina Mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antoniu Ghislan-zoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedia în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradusă de domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. Rusalin păcurarul. Poveste de Nicolae Trimbițoni. Un exemplar 22 cr. 44 bani.
45. Roma invinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. Clara Milici. Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

0 sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire

librarilor și peste tot vînzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

## „Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

### OPURI și BROȘURI

Placate

### BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit  
de cuverte, cerneală, recunite de scris,  
ceară de pecetluit etc.

Comande din afară  
se efectuează repede.

Bilete de vizită  
după plac și cerere

Mare deposit  
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină  
de epistole  
cu plicuri în casete.

## EDITURA „TRIBUNEI“ ȘI A „FOII POPORULUI“

Diferite cărți științifice și literare  
Elegant legate sau broșurate.

### Biblioteca populară a „Tribunei“

Dicționar  
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.